

Bir Annenin Gözüyle Otizm

– GÖKSEMİN · 14 Mayıs 2012

“Çok güzel bir yüzü var...”

Onu ilk gördüğümde dilimden dökülen ilk sözlerim.

Güzel bir yüz ve farklı bir dünya,

Kimi ayıp diye kınar, kimi acır ve ağlar...

Bilmiyorlar aslında ikisi de yanlış... Bilmediklerindedir bu tutumları.

Kim bir anne kadar acıyabilir evladına,

Ama yok bu yolda acıma, ille de sabır, ille de eğitim...

Farklılıklarını fark ettiğimizde hiç aklıma gelmeyen ise ,

Artık biz tüm insanlardan ayrılmış farklı bir hayata başlamıştık.

Hayatımız, evimiz, düzenimizin adı Otizm olmuştu...

Ve öğrendik sonraları;

Gece sabahlara kadar ağlamaları açlıktan değilmiş,

Aynı yemekleri devamlı yemesi çok sevdiğinden değilmiş,

Aynı oyuncaklarla oynaması onları çok sevdiğinden hiç değilmiş,

Konuşamamış olması bilmem hangi akrabasına benzediğinden hiç mi hiç değilmiş,

Hepsine sebep hayatımızın merkezine oturuveren Otizm’miş...

Ve öğrendik ki artık kızımın bir ismi Hümeysra diğer ismi ise OTİZM olduğuydu...

İlk doktora götürdüğümüzde, ilk sözüm;

“Benim kızım otizm’li değil”

Oysa henüz bilmediğim, benim kızımın Otizm’li olduğu,

O günler geçeli 6 yıl oldu ama sen geçmedin Otizm...

Hastalık diyorlar, olsaydı iyileşmesi gerekmez miydi 6 yılda...

Hakkında bilmediğimiz ne çok şey varmış Otizm,

Kızımı kapalı bir kutuya çeviriverdi,

Dilini bilmediğim yabancı biri gibi,

Ne bakışları bakışıma değer, ne de kulaklarımda annem kelamı yankılanır...

Psikiyatris “Eğitimle düzelir” dediğinde şaşırılmıştım,

Bunca yıl benim uğraşıp öğretemediklerimi,

Yabancı biri,bir öğretmen nasıl öğretebilirdi..

Yine şaşırttın beni Otizm,

Ben bir arpa boyu aldırmadığım yolu,

Uçarak geçti kızım...

O yeni şeyler öğrendikçe,

Bizler küçük adımları, toplayıp sabır ile mutlu olmasını öğrendik...

Sokakta yürüdüğümüz de takıntıları vardı,
Ağlar bağırrır, bir balon için saatlerce haykırdığı olurdu.
Tüm mahalle bilirdi Hümeýra kola istiyor diye, çünkü sesi çınlardı her bir yanda..
Onu ağlattığımızda bazen kalpsiz olurduk, bazense kızım şımarık,
Nede olsa istediği ya bir balonu ya da kola...
Bilmedikleri her isteğini yapmak onun için kazanılmış bir zafer olduğunu...
Bilmedi kimse kaç sene komşular rahatsız olmasın diye onu ayaklarımda salladığımı..
Bilmediler yine gülme krizinden çıkarmak için onu ağlatmak zorunda kaldığımı...

Farklı bir dünya imiş Otizm,
Ne de kolay söyleniveriyor,
Evet, farklı aynı zamanda yorucu bir dünyasın sen Otizm.
Aylarca uğraş verip öğrettiklerimiz bir andan silinebiliyor,
Tıpkı bilgisayar gibi çöküveriyordu bir anda tüm bilgiler...
Yinede yormuyor beni,
Kızımın boş bakan gözleri, annem demeyen sesi ve sinir krizleri,
Acıyan, kınayan bizi anlamaya çalışmayan insanlar kadar...

Ve her yeni gün büyüyor biraz daha kızım,
Her yeni gün yeni şeyler öğreniyor,
Kızım büyüyor ben yaşlanıyorum, yarına ait endişelerimde büyüyor içimde,
Ya benden sonrası diyorum...?
Kızımı düşünüyorum bilmediği bir sokakta yalnız başına yürürken,
Tek başına bir evde yaşarken, başarabilir mi bu farkındalıkları ile ayakta durabilmeyi.
Sonra "Başarır" diyorum bir anne olarak,yeter ki kabul etsin farkındalıkları ile onu dünya..

Onun da hakkı var salıncaklarda sallanmaya, okumaya, gezmeye, otobüse rahatça binmeye,
Acıyan, küçümseyen bakışlar olmadan yaşamaya...

Yarınlara ait hayallerimiz sınırlı,
Kendi ayakları üzerlerinde durabilmeleri en büyük kariyerleri,
Doktorası Otizm olan tezi yaşıyor benim kızım...
Ona saygı duyup kabullendiğinizde başaracak bu zorlu savaşı eminim...

Göksemin Çolak